

Ivan Lesnik si je vzel v naročje starejšo Juvanovo deklico in je s pogledi zmanevriral tudi Rozo k sebi. Nagniti se mora k njemu z manjšim otrokom na rokah; a Lesnikovi prsti se izpozabijo in pogladijo mesto malčka — pestunjo po lici . . . Mila mu vrže brisačo v glavo in mu požuga s prstom, a je predobre volje, da bi se resno ujezila . . .

Edini Zorko je še vedno resen in zamišljen. Sili se v pogovor z gospo Heleno; čmeren je in redkobeseden; njegov pogled se vztrajno izogiblje Mile in Vêre . . . Nenadoma se mu porodi ideja: — s Turkom in z Lesnikom se zmeni za tarok . . . in skoro je tudi pomirjen in zadovoljen; vsakdanja ljuba igrice mu vrne ravnovesje; razočaranje poraženega snubca mu počasi tone v podzavest . . .

(Dalje prihodnjič.)

Besedne karakteristike dvigajo pisatelje veliko nad se navadne pisce. A beseda se mi ne zdi posebno kajana. Prehitro vrže na papir & menda se malo popravi besedo

Igo Gruden:

Sama zase . . .

Sama zase roko v roki
šla po rebri sva visoki
skozi pisano pomlad,
čez široko bujno polje,
polno nebrzdane volje
in brstečih nad.

V krogih pisanih objeta
rada bi razbrala cveta
srebrolistega skrivnost;
in ko sva jo douméla,
v en trenotek sam zajela
svojih misli sva sladkost.

